895.9323
ឃន

រឿងស្រទបចេក

លោក យស . ខិន តែង

ចម្លងចេញពីសាស្ត្រាស្លឹករឹត

04119

បោះពុម្ពលើកទី ៣

បោះពុម្ពចំនួន ៥.០០០ ក្បាល

បណ្ណាល័យ ហ៊ុន សែន
HUN SEN LIBRARY
R.U.P.P.
សាកលវិទ្យាល័យភូមិន្ទភ្នំពេញ

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ
INSTITUT BOUDDHIQUE

ភ្នំពេញ

ការផ្សាយរបស់ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ

ព.ស. ២៥១០

រឿងចៅស្រទបចេក

បទព្រហ្មគីតិ

បទព្រហ្មគីតិកាល　　នាងវិសាលវិសេសសម
យល់សៀមអ្នកលក់នំ　　ដឹកអង្គុលជាទុះទុ　ៗ
ប្រុសថ្ងៃជួនជីវិត　　ខំប្រព្រឹត្តកែកអាកោ
លំបាក់អង្គការយោ　　ប្រើកែកដើរហាលថ្ងៃក្តៅ　ៗ
ធុះហត្ថកែកម្មកាយ　　ពីព្រឹកនាយនាំដោមក្តៅ
ឲ្យកើតក្តីអាស្រូវ　　អសារសូន្យឯកអង្គកាយ　ៗ
នេះសមគំនិតអ្នក　　ដឹកឃើញជាក់យង់យល់ឆ្ងាយ
គិតលក់នំតាំងខ្សាយ　　មានបំណាញខំញស់ពាក់　ៗ
២៩៥– គ្រាន់ចឹងស្បៀកបណ្តាប់　　នាងដឹកសព្វសែនស្រយុត
ស្រាយផ្អិតអង្គរន្ធត់　　នាងទំនួងតម្រង់កាយ　ៗ
ចរចេញមកក្រៅទ្វារ　　ហើយហៅថាណាអ្នកអាយ

Khmer Story Lovers

អញ្ជើញចូលមកអាយ ឲ្យខ្ញុំទិញបានមួយពីរ
ឯអគ្គពង្សពុទ្ធា អ្នកលីលាចូលដល់ទី
នាងមើលហើយថាយី ទំនេះសល្អតន់ពេក
ចំណានចំណាប់ល្អ គេលាយស្ករសយ៉ាងឯក
ដាក់ជូនច្រើនអនេក សូមមួយភ្លក់មើលមើលអ្នក
ពន្ធកព្រះជិនស្រី ឮសំដីនាងវិរលក្ខណ៍
ឆ្លើយតបសព្ទឥតអាក់ ជាពិសាតាមចិត្តជាប់
៧០០– អាកោនេះនាងអើយ បានហូបហើយញ៉ាំដល់ឆ្អាប់
ដូចដក់អាកៀនជាប់ កម្រជាក់លាក់លះបាន
នាងឮដូច្នោះហើយ ញញឹមឆ្លើយសព្ទសតិសាន
ទំអ្នកផ្អែមប៉ុណ្ណាន អួតអីម៉្លេះមិនបេះអៀន
ខ្ញុំស្ទើរមិនហ៊ានភ្លក្ស ខ្លាចទៅមុខក្រែងវាញៀន
ជាប់ញ៉ាំដូចអាកៀន ទៅក្រោយក្រែកមិនបាន
បើអ្នកលក់សព្វថ្ងៃ ទោះជាកថ្លៃទិញឲ្យបាន
មិនថាក្រប៉ុន្មាន ក្រែងតែអ្នកលែងលក់ទៅ
ចមពង្សពោធិញ្ញាណ សន្សព្វសារនាងប្អូនពៅ
ថាបើនាងនោមផ្ទៅ ចូលចិត្តជាប់ចង់ពិសា
៣០៥– ប៉ុន្តែល្មមទេក្រូ ក្បិតមិនស្គាល់ស្គាត់ឡើយណា

កុំតាន់ដឹងកិច្ចការ ទៅធ្លាយឆ្ងល់វល់សេចក្តី
ក្រោយ ៗ ខំប្រណីត ធ្វើជូនផ្ចិតបានពីរបី
ឲ្យត្រូវតាមចិត្តស្រី មិនឲ្យខាសគួបចង្កា
ធ្វើលក់ជូនសព្វថ្ងៃ ប្រថែតថ្ងៃចុះកន់ផ្កា
ទំខ្ញុំនេះនរណា មានវាសនាទើបទិញបាន
បើគាប់ឥតសំណាង កុំបានសាងពីបុរាណ
យល់ជាងឪខុសទាន កុំសង្ស័យថាបានសុំ
នាងស្តាប់ពាក្យកិច្ចកើប អស់សំណើចហើយថាយី
អ្នកនេះអួតគ្មានពីរ ដឹងនំអីថ្លៃថ្នូរម្ល៉េះ
៣១០– ហើយឈោងចាប់អាកោ មួយយកមកទាំងពិចពេះ
ថ្លែងថាអើនំនេះ ផ្អែមចម្លែកជាងគេឯង
ចង់ទិញជូនលោកម្ចាស់ បើទិញទៅទាំងកញ្ច្រែង
ចំណាំអ្នកតាក់តែង លក់ទាំងអស់ថ្លៃប៉ុន្មាន
ពង្សពោធិសព្ទឆ្លើយ ថានាងអើយចំណាំប្រាណ
ខ្ញុំលក់ទាំងអស់បាន ប្រាំត្រឡោតមិនមានខ្វះ
នាងថាយើអ្នកប្រុស កាត់ថ្លៃខ្ពស់ពន់ពេកណាស់
សូមថយពីនោះខ្លះ បានម្ដេចអ្នកប្រុសប្រាណ
អ្នកថានាងសូមចុះ ក្នុងចិត្តគ្រោះឲ្យប៉ុន្មាន

គាន់គ្នាស់ង្ហើយទៅដ្ឋាន　　ជាខ្ញុំឲ្យគេណាកប្អូន ។
៣១៩– អ្នកជាប្រើស្រីស្រស់　　យកទាំងអស់គ្រប់ចំនួន
ឃើញភាគផងខ្ញុំផង　　គ្មានបំណាញទេនាងអាយ ។
ល្ហើយចុះព្រោះព្រាកព្រាង　　លក់ឲ្យនាងយកកៅឆាយ
បំណាច់មកនិយាយ　　ម្តងនឹងខ្ញុំកុំពាស់ទែង ។
អាណិតត្បិតជាស្រី　　ចង់ចំណីនៅឯកឯង
គ្មានប្តីនឹងពាក់ថែង　　គេឲ្យផល់ឲ្យដូចចិត្ត ។
ខ្ញុំលក់តែម្តងទេ　　ឲ្យនាងតែដោយអាណិត
ក្រោយទៀតទៅកុំគិត　　ខ្ញុំមិនលក់ឲ្យថោកទេ ។
នាងជាអ្នកប្រុសនេះ　　អាចអ៊ូម៉េះចេះរ៉ះរេ
ឡកឡើយលែងនឹងគេ　　ស្មើនឹងចិត្តពីកាលណា ។
៣២០– ក្រោយៗខ្ញុំកាន់ហើយ　　មិនសូមឡើយខ្មាសទេវតា
ខ្ញុំឲ្យតាមចិត្តា　　ខ្ញុំមិនឲ្យខ្វះកាសមួយ ។
ជាក្មានាងមើលមុខ　　ចិត្តជាទុក្ខប្រាណប្រួញព្រួយ
សាច់ស្អុតស្មើរលួយ　　នឹកអាណិតខ្លួនកស្ដា ។
ហើយផ្ទះអាគោចេញ　　ចិត្តអម្ចេញឈឺចៀបផ្សា
ពុំចេញចែងចរចា　　មើលមុខគ្នាយ៉ាងភ្លាប់ខ្លួន ។
ទើបនាងគល់ព្រាណី　　ប្រើតាស៊ីយកកាស ៤

ដាក់ក្នុងល្អីម៉ាមួន　　ហើយហុចឲ្យស្វាមីទុក ។
នាងថ្លែងថែងចរចា　　ផ្តាំផ្តាំថាបើក្រោយមុខ
អ្នកធ្វើនំនែកលក់　　អ្នកកុំទៅឯណាឡើយ ។
៣២៥– តែខំលក់ឲ្យគេ　　មិនបានទេខ្ញុំអួសហើយ
មិនលែងទេអ្នកអើយ　　កុំបន្ទោសថាខ្ញុំកាច ។
ព្រោះប្តីអ្នកទីនំ　　ប្តឹងទៅក្រមខ្ញុំមិនខ្លាច
កុំអាងអួតអំណាច　　ខ្ញុំមិនលះមិនលែងទេ ។
ទើបពោធិសត្វថា　　កុំពីកាគិតគ្មានគ្នេរ
ជាខ្ញុំលក់ឲ្យគេ　　ប្រុងតែថ្ងៃចុះនោមទៅ ។
ជាស្រេចគិតលោមលោ　　ចរយាត្រាត្រាច់សំពៅ
ដល់ផ្ទះអាចារ្យទៅ　　សួរចៅហ៊ៅមកម្ល៉ូម្ចា ។
លក់អស់ហើយប្អូនទៅ　　ក្បែណាខោះទៅផ្កបថា
លក់អស់ហើយលោកតា　　គ្មានសេសសល់ផល់មួយមិញ ។
៣៣០– អាចារ្យថាយើអើ　　ឈ្នួញគ្រាប់បើណាទៅអញ
ទើបរែករទាំមិញ　　លក់ដាច់អស់គ្មានសល់នៅ ។
ពន្យល់ពោធិសត្វឆ្លើយ　　ថាតាអើយគេទិញម៉ៅ
ពប់យកទាំងអស់ទៅ　　បានជាឆាប់វិលមកវិញ ។
អាចារ្យសួរទៅផ្ដាំ　　ឯងលក់បានប៉ុន្មានមិញ

តាំងដើមតាំងចំណេញ　　ចូរប្រាប់តាមត្រង់ផង
ពន្យុពុទ្ធល់ទេកាយ　　ដំណើរកាយទៅវង្សស្ងួន
ខ្ញុំបានទៅលក់មួន　　បានតែបួនត្រណោតទេ
អាចារ្យស្តាប់ហើយអរ　　ស្មគ្រស្មោះសរគុណការយ
រំគន់រំគិតគ្នេរ　　មានចិត្តចាប់ស្រឡាញ់ពេក
៣៣៩ – សួរទៅភរិយាថា　　ឯងឲ្យអាស្រទបចេក
វាទៅលក់នំនែក　　កប់ដាក់ទៅតើប៉ុន្មាន
ឯនាងប្រពន្ធឆ្លើយ　　ថាអ្នកអើយខ្ញុំធ្វើបាន
តែពីរត្រណោតស្ពាន　　ក្រែងវាលក់មិនសូវដាច់
ផ្ញើសតែមួយទៀនពីរ　　ឲ្យវាស៊ីជាបំណាច់
អាចារ្យពុទ្ធោះស្រេច　　ស្រដីអួតនឹងភរិយា
ព្រោះយើងអញគ្រាន់បើ　　លក់បានស្មើលើសសព្វគ្រា
ឯងកុំយកផលវា　　ចំណេញនោះណានាងអើយ
យើងយកតែពីរទុក　　គោះក្រោយមុខទៅជាត្រើយ
កុំយកផលវាឡើយ　　ទុកឲ្យវាផ្សព្វផ្សាយណា
៣៤០ – បានក្រែលគ្រប់គ្រាន់មិញ　　វានឹងទិញអាវក្រមា
ស្បៀកពាក់នឹងគេវាំ　　បំណាច់វាលក់នៀយមាត់
ភរិយាអាចារ្យស្តាប់　　ប្តីប្រាយប្រាប់ហើយក្មួចកៈ

ក្មួចការជាកំណត់　　សព្វថ្ងៃទៅពុំខាតខាន
ឯអន្តពន្យុពុទ្ធពោធិ៍　　លក់អាកោតចទៅបាន
ការក្រែលប្រៅហលស្អាន　　ជាមួយដេញចំណេញក្រៅ
ទៅលក់ឲ្យវែគនាង　　ជាតាកាធទទួលម៉ៅ
លង់លុះយូរតិចទៅ　　មានមួយថ្ងៃនោះឯងណា
អ្នកវែកនំយកទៅ　　ជល់ស្រីពៅនាងធីតា
ទទួលទិញមីម្នា　　យកការសប្រាក់ដាក់ដល់ដៃ
៣៤៩ – ហើយនាងរៀបចរចា　　អ្នកលក់អាកោសព្វថ្ងៃ
បានការសជាក្រែលក្រៃ　　ម៉េចមិនទិញសំពត់ខ្ញុំ
យកទៅទុកស្បៀកពាក់　　តែនគួអ្នកឲ្យសក្តិសម
បានប្រាក់ប្រើងសម្បុំ　　គេទុកធ្វើប្រការអ្វី
កំណាញ់អីដល់ម៉្លេះ　　អ្នកប្រុសនេះនៅលោកិយ
តាំងអស់ទោះប្រុសស្រី　　គ្មាននរណាកំណាញ់ដូច
ពន្យុពុទ្ធឆ្លើយវាសវាង　　ថាវៃហនាអីអ្នកមានពូជ
ការសខ្ញុំមានតិចតួច　　យល់ជាទិញពុំទាន់បាន
នាងឆ្លើយទៅវង្សស្អន　　ថាការសចង់បានប៉ុន្មាន
ប្រាប់ខ្ញុំឲ្យស្មោះស្អាន　　កុំបាំងបិទគិតលាក់ទៀយ
៣៥០ – ទើបពោធិ៍សព្វថ្ងៃ　　ថ្លៃនវាធវៃថានាងអើយ

Khmer Story Lovers

ប្រហែលមួយបាច់ហើយ　ដោយប្រមាណមិនមានខ្វះ
ខ្លួនខ្ញុំជាអ្នកខ្សត់　ឃើញសំពត់ចង់បានណាស់
ប៉ុន្តែតាល់ប្រាក់កាស　ហើយចុះចាំទៅក្រោយ ៗ
ទើបនាងឆ្លើយទៅប្ដាន　បើចង់បានខ្ញុំជឿឲ្យ
អាណិតគិតខ្សត់ខ្សោយ　បានជាខ្ញុំជឿឲ្យទៅ
កាសអ្នកឯងផ្ទះនោះ　យកមកចុះកុំទុកនៅ
ឲ្យបានមកឥឡូវ　ទាន់វេលាលក់កៅធាយ
ចមពង្សពោធិញាណ　ឮកល្យាណនាងប្រាប់ប្រាយ
ឆ្លើយថាហៃនាងអាយ　បើដូច្នោះសូមលាហើយ
៣៥៥ - នាងថាអញ្ជើញចុះ　ឆាប់ហៃត្ដោកុំយូរឡើយ
ខ្ញុំចាំនៅអ្នកអើយ　មើលផ្លូវអ្នកទំរាំដល់ ៗ
អ្នកស្ដាប់សព្ទនាងផ្ដាំ　ចិត្តបងចាំក្នុងកាយកល
ត្រេកអរសោមនស្សស្រស់　លើកដងរែក ៗ ដើរទៅ ៗ
បានដល់ផ្ទះហើយណា　ឡើងទីម្នាក់ក្ដុយនៅ
អាចារ្យសោតទៅពើ　សួរដណ្ដឹងដូចសព្វដង ៗ
ពង្សព្រួលយំអុតកាយ　ជំរាបរាយសព្វជាមូន
ហើយលាអាចារ្យផង　នឹងទៅទិញសំពត់អាវ
អាចារ្យព្រមបើកស្មោះ　យកកាសចុះដើរសំដៅ

ដល់ផ្ទះនាងតោមផ្ទៅ　ចូលរ៉ាក់កាសមួយបាច់បាន ៗ
៣៦០- នាងនាថនាងយល់យល់　ត្រេកអរសល់ពន់ប្រមាណ
ហើយនាងនាថគិតអាន　រើសសំពត់ជាមួងល្អ ៗ
អាវសៀមសំពត់ខេស　បាក់ងសេសសុខ្ញសីងស
ផាហ៊ុមជ្រលក់ពណ៌　ថែមក្រមាខែងមួយផង ៗ
ឲ្យត្រាន់ផ្លាស់ផ្លូតទឹក　នាងនាថទឹកមិនឲ្យខ្វង់
ហើយនាងកនសាសង　និយាយថាហៃអ្នកប្រុស ៗ
ខ្ញុំលក់ជឿឲ្យអ្នក　គៀតចំពាក់តែប៉ុណ្ណោះ
ប៉ុណ្ណោះនៅសិនចុះ　បានឲ្យអស់សូមពីញទៀត ៗ
នាងជឿជូនគ្រប់មុខ　ខ្លាចគៀតស្រុកគេបង្អៀត
ធាសីរ៉ាជៀតបៀត　ពារប្រាក់កាសកើតខ្មាសគេ ៗ
៣៦៥- នាងថាពាក្យប៉ុណ្ណោះ　ហេតុគៀងព្រោះខាងគិតគេ
ប្រយោជន៍នាងការកើត　មិនឲ្យមានមន្ទិលហ្មង ៗ
ឯអន្ធពន្សពោធិ　ស្ដាប់ទេវីទុជនូនល្អង
ទើបអ្នកផ្លាស់ឆ្លើយធ្វង　ថាខ្ញុំអរណាស់ហើយណា ៗ
នឹងបិតអ្នកនាងស្រី　គិតប្រណីមានមេត្តា
ក្រោយមុខមានភាសា　សូមសងគុណឲ្យអស់យ៉ាង ៗ
កន្សែវនៅទញ់ទល　កុំខាន់ដល់ព្រេងសំណាង

តម្កល់គុណអ្នកនាង   រក្សាទុកតាំងអង្គប្រាណ ។
នាងស្តាប់សព្ទស្នៃ   ញញឹមវៃថ្លាស់ឆ្លើយថាន
អ្នកទំផ្ទុំឲ្យបាន   សងគុណនាងកុំលែងឡើយ ។
៣៧០– ក្រែងចិត្តពុំដូចមាត់   កុំប្រាកដដូចពោះហើយ
ខូចគុណដែលខ្ញុំឲ្យ   អសារសូន្យចងឥតបទ ។
អ្នកថាមិនភ្លេចឡើយ   អ្នកនាងអើយខ្ញុំហ៊ានស្បថ
ថាបើមិនប្រាកដ   ឲ្យស្គាល់តែខ្ញុំមានភ័ព្វ ។
បានរួមរក្សមេត្រី   នឹងគូស្រីអ្នកមានភ័ព្វ
ដែលមានចិត្តចងជាប់   កុំឲ្យឃ្លៀងឃ្លាឃ្លាតឡើយ ។
នាងស្តាប់ពាក្យរៀមគេ   រឹងប្រតិព័ទ្ធពេកឥតស្បើយ
ទើបថាហៃអ្នកអើយ   អ្នកស្បថប្រៀនៅលើលោក ។
មនុស្សក្នុងប្រឡង់ឋាន   ខំរកគ្មានទេណាលោក
បានគេគិតយល់យោគ   លក់ជឿឲ្យលយខ្សក្លែង ។
៣៧៥– អ្នកថាខ្ញុំបាននេះ   គិតពុំបះពាក្យល្បឺងល្បែង
នឹងខ្សែកឲ្យអ្នកឯង   ល្ហើយខ្ញុំស្មារពៅមិនហើយ ។
នាងថាអះញញើញចុះ   តែគង់ពោះគិតឥតស្បើយ
មិនចង់ឲ្យឃ្លាតឡើយ   ចិត្តជាទុក្ខមុខក្រៀមស្ពោះ ។
ពន្សពោធិសត្វយល់   នាងនិមិលមុខមិនស្រស់

ដឹងថានាងនឹកស្មោះ   ដោយអាល័យសាច់សង្សារ ។
គិតកែបែរនិយាយ   នឹងលោមលាយវាចា
អ្នកកុំគិតសង្កា   បារម្ភក្រែងបាត់របស់ ។
មិនយូរប៉ុន្មានទេ   ខ្ញុំគង់តែនឹងសងអស់
មិនគេចមិនរត់សោះ   កុំបារម្ភណាកល្យាណ ។
៣៨០– នាងស្តាប់ពាក្យរៀមហើយ   បានស្រាកស្បើយទុក្ខក្នុងប្រាណ
ឯពោធិសត្វសាន្ត   អ្នកលីលាទៀងពៅថ្វាក់ ។
ដល់ហើយឡើងលើផ្ទះ   ចូលសំពះក្រាបប្រណិប័តន៍
អាចារ្យសោតអរក្តាក់   សួរដណ្តឹងសព្វប្រការ ។
ហើយទើបរិះគិតគន់   នឹងប្រពន្ធនៃអាត្មា
ថាហើយកុំប្រើអា   ស្រទបចេកដូចមុនឡើយ ។
ភាលក់ឲ្យកប្រែ   យើងប្រើនក្រណាស់មកហើយ
ឲ្យរៀនសូត្រជាត្រើយ   អាណិតវាកំព្រាណាស់ ។
ទៀនទើបគ្រូអាចារ្យ   ណែកុមាររៀនរហ័ស
តែប្រាំពីរថ្ងៃច្បាស់   អ្នកចេះចប់សព្វគ្មានសល់ ។
៣៨៥– ពីថ្ងៃនេះឯងទៅ   ពោធិ៍នៅជាសុខសល់
ឥតទុក្ខឥតអំពល់   តែងទៅមករកធីតា ។
ឯនាងតែងភក្តី   ម្ហូបបារីថ្វាក់ម្ហូប

ខូចអស់វត្ថុអាហារ ជូនជេដ្ឋាតែសព្វថ្ងៃ ។
តែងធ្វើឧបាយកល ដោយយោបល់គិតកែខៃ
ដាក់ផ្សារលក់សព្វថ្ងៃ មិនឲ្យអស់គេដឹងការណ៍ ។
ឯអង្គពោធិញាណ តាំងពីបានជួបនិតា
បានប្រាប់សព្វប្រការ តែងតាយកល់ល្អឥតគ្គង ។
តាំងសិល្បវិជ្ជាការ មនុស្សនៅហាំខ្នោងលែង
បានបខបានខំនង គ្មានអ្នកណាទឹងស្មើបាន ។
៥៩៧– តាំងរូបតាំងប្រាជ្ញា ហេតុតែជាពន្យពុទ្ធញាណ
ប្រុសស្រីតាំងដែនដាន សឹងមានចិត្តចាប់មេត្រី ។
តែរង់រៅដោយផ្សារ ហៅឲ្យស្វាឲ្យបារី
ខ្លះហៅឲ្យចំណី ពីមុខក្រោយមិនមានស្ងាត់ ។
ខ្លះសាតសរសើរថា លោកអាចារ្យសំណាងក្លាត់
បានមនុស្សអ្នកសាត់ព្រាត់ មករក្សាជាកូនចៅ ។
មានអង្គមានទ្រព្យព្រាយ ដោយធ្វើតាយស្រស់ស្រនៅ
អ្នកនេះចំណេរទៅ មានសំណាងមិនលែងឡើយ ។
ឯស្រីក្រមុំក្មេង ជាអ្នកលេងបានយល់ហើយ
ស្រឡាញ់ឥតឯស្បើយ តែងខ្លួនប្រាណប្រាសចុះដី ។
៥៩៨ – បន្តរបន្តួតអង្គ ក្នុងចិត្តចង់រួមមេត្រី

បង់កក្រមាថ្មី ក្បែនធ្វើឲ្យបួកទៅ ។
ជ្រះជ្រពីរលើស្មា ដោះនោះណាខំនេះទៅ
រលេងរលោងនៅ ធ្វើមិនដឹងមិនយល់ស្មោះ ។
ខូចចិត្តគិតកុងប្រាណ ថាបើបានអ្នកកំឡោះ
មកជាប្ដីអញស្មោះ អញមិនមានឲ្យទៅណា
ឲ្យតែហូបបាយដេក ទៅដើរណាកឲ្យក្ងៀវក្ងា
មិនឲ្យគ្មកកាន់ការ ក្រែងបាក់បបបាក់កំឡាំង
ខ្លះមានស្វាមីមិត្រ នៅមានចិត្តភ្ញាក់ព្រួចក្នាំង
តាមមើលស្រឡាំងកាំង គិតថាបើអ្នកនោះណា
៦០០ – មានចិត្តចាប់ស្រឡាញ់ ចង់បានអញជាសង្សារ
អញអរគុណបើថា ឲ្យតែស្គាល់ផល់ជាតិជាក់
បើប្ដីដឹងវាសំដែរ អញគេស្នេហ៍ពូកែជាក់
មិនឲ្យរាយជងធាក់ ឲ្យគ្រាន់តែជាសុខុម
ស្រីខ្លះចាស់មេម៉ាយ ឃើញហើយស្ដាយស្មើរទឹងយំ
ទឹកថាបើក្រមុំ អញយកអ្នកនេះឲ្យបាន
ឥឡូវវាចាស់ណាស់ ទឹងខ្លួនចាស់ពន់ប្រមាណ
សង្ឃឹមវិជ្ជាការ សាបសូន្យពេកសេកមិនឡើង
ទឹងទៅចំពានចាស់ ក្រែងលោចាស់គេចាក់ប៉ុង

មានខ្លួនក៏ធូរស្បើយ ស្រុកស្រែកសាច់អស់ទៅហើយ។
៤០៩– បើដូចជាឆ្នាំមុន គ្រាន់តែកុនបានទៅឡើយ
ខ្លួនប្រាណក៏ជាដើយ មិនតាន់យ៉ាកយ៉ាវឡូវ ។
ឆ្នាំនេះថយពេកពិត ដោះដួងស្វិតសក់សោតស្គូវ
ផ្ញើញក៏ពុចន៍ទៅ រកកល់បាក់អស់ជាមួន ។
ទម្ងុះសម្លាកខាន តែកុនបានសោះឡើយហោង
បើប្រុសចាស់កាន់ខ្លួន នោះប្រែហល់ស្ទើរគ្រាស្នោះខ្វះ ។
រីប្រុសកំលោះថ្មី ពុំស្រមៃលើឯងចាស់
គិតទៅហៅកម្រាស់ ខ្លួនទៅខ្ចីមិនមក ។
បណ្ដាអ្នកស្រុកនោះ ចាំងស្រីប្រុសស្ដីគោក
សរសើរតែពន្ទុក ពន្យុះទ្វេរតែភល់តាយ ។
១០– និទាននេះទុកស្ទះ តែត្រឹមនេះទើបចែងតាយ
ថ្លែងពីក្សត្រណ្ណកាយ នាមព្រះបាទធម្មកថា ។
មកដល់កែវនិវេសន៍ឋាន លើផែនឋាននគរា
មហេសីទ្រង់នាមា កែវសញ្ញាស្រីទ្រង់លក្ខណ៍ ។
ចាំងពីព្រះគូវ័យ គ្រងក្រុងក្រៃមហាឫស័ក្តិ –
សាវត្ថីបុរក្ស កាងមហេសីស្រីស្រីស្ការ ។
នូវអស់ព្រាហ្មណ៍បុរោហិត កាងបណ្ឌិតនូវយោធា

R.U.P.P.

សេនីយ៍នូវសេនា រាស្ត្រប្រជាជនទាំងឡាយ ។
គ្រប់ខេត្តនិវេសន៍ស្រុក សោកសំនុំសុខសាន្តសប្បាយ
ពុំមានភ្លៅក្រហាយ កើតជម្ងឺភ្លាត់ឡើយ ។
៤១៩– បរិបូណ៌គោធនា គ្រប់ប្រការកបជាត្រើយ
គ្រឿងអារជាកឥតស្បើយ ផលព្រឹក្សលតាផង ។
សឹងទ្រង់នូវផ្លផ្កា បរិបូណ៌ជាឥតមានហ្មង
ត្រៀមគ្រាន់ពេកកន្ទង សោភ័ណជាប្រក្រតី ។
អស់ចាំងសត្រូវផង ពុំហ៊ានឃ្លងឃ្លើសឡើយនៃ
សឹងខ្លាចព្រះបារមី រញ្ជួយតាលចាញ់ថេស្ដា ។
ព្រះចមពង្សចក្រី មានឧប្ប័ត្រឆោមសោភា
ហាក់ដូចស្រីសួគ៌ា ស្រកស្រុតមកនៅផែនដី ។
គប់អង្គទ្រង់វ័យក្រៃ រូបហាក់ដូចចន្ទបុណ្ណមី
ប្រកបព្រះកេសី ញាញ់ខ្លួនទៅដូចកម្រា ។
៤២០– ករមា ផងទ្រង់ទូយ ដូចចន្ទ្រយកៅលណ្ដា
សក្តិសមចាំងប្រការ ដូចចំនួនចង្កៃគ្រែ ។
ព្រះនេត្រដូចនិលត្នោ ព្រះខ្ទង់ជិតស្អុប់ប្រែ
ព្រះទន្តដូចជាខ្នែ កញ្ញើមរៀបរៀបរៀង ។
នាំសាសមឥតហ្មង ព្រះសុរេងមិត្រមូលមៀង

ព្រះនាក់រូហានរៀង ដូចពពិលមាលមាសម័យ ។
ព្រះអង្សា តូតាង ចង្កេះកងរៀវប្រពៃ
ព្រះហស្តទន់ល្មន់ល្វៃ ដូចប្រមោយភ្ញាក់ណា ។
សក្តិសមព្រះកាយ ទីងគន់ឯព្រះសុជន់
សក្តិសមក្បៃណែនក្ដន់ បីដូចផ្ទៃខ្ទាប់មាស ។
៦២៩– ពុំនោះដូចបទុម ទើបក្រពុំសមាសោភាស
ដំណើរដើរយានយាស ទន់ទ្រទេសទន់កាយា ។
ក្សត្រីថ្លៃវិសេស នាមនាងកេសរបុប្ផា
ចាំងពីព្រះភជា វៃងរបតីមេត្រីគន់ ។
ប្រពានស្រីស្ងំផង ច្រើនកន្ទងរលងពាន់
បំរើមិនឲ្យអន់ មិនឲ្យថ្នាក់កាក់ចិត្ត
តាំងពីកជបុត្រី ប្រសូត្រខ្ចីមកកាលណា
ថ្ងៃនោះអស់យោធា សេនាមាត្យមុខមន្ត្រី
បារគូបុរោហិត ព្រាហ្មណ៍ប្រាជ្ញព្រឹទ្ធធំតូចក្តី
និយាយគិតគ្នាគ្នី ថាឥឡូវម្ចាស់យើង
៦៣០– ព្រះអង្គទ្រង់សោយរាជ្យ ចុះទិអំណាចធំថ្កុំថ្កើង
សម្បត្តិសម្បូណ៌ឡើង គ្មានហៅថយដល់តិចឡើយ
ពាសកែផតកជបុត្រ ប្រសពិស្សុតស្នងក្រោណត្រី

ដូច្នេះគួរយើងហើយ ឡើងក្រាបទូលក្សត្រិតគន់ ។
រិរកលោកឯណា មានបុត្រាប្រកបបុណ្យ
គ្រប់គ្រងប្រជាជន ស្នាលស្នងអង្គភាងក្សត្រា ។
គិតស្រេចមន្ត្រីផង ដើរគ្រេសងទៅតាមគ្នា
បានដល់ព្រះពន្ធា ចុងព្រះករកេងភ្លេ ។
ទៀងទៅតាមបំណាំ អង្គុយចាំព្រះបមក្សត្រ
លុះស្ដេចចេញមកថ្នាក់ ទទួលអង្គម៉បរបបនេង ។
៦៣៩– ពុំហ៊ានហើយបរោ ប្រុងសោភាស្ដាប់សួរសៀង
យល់ស្រួលទើបបញ្ចៀង ក្រាបទូលទៅតាមដូចគិត ។
ស្ដេចស្ដាប់មន្ត្រីហើយ បន្ទូលឆ្លើយថាមែនពិត
សព្វថ្ងៃអញព្រួយចិត្ត ត្បិតគេកូនប្រុសមួយគ្មាន ។
មានតែនារីភ្ន សោយសម្បត្តិតមិនបាន
ពោះចាំអញគិតគាន រិរកអ្នកមានបុត្រា ។
ក្រែងបានមកដូចចិត្ត ដូចគំនិតទីងលើកជា
ជស្សូរព្រេស្ត្រជ្ឋា ស្នងអង្គអញឯងជាម្ដង ។
ទើបមានព្រះទន្ដារ បង្គាប់មហាមន្ត្រីផង
ឲ្យធ្វើសំបុត្រផង ប្រាប់ទៅមឿងគ្រប់ខេត្តខ័ណ្ឌ ។
៦៤០– ឲ្យកេណ្ឌយកអស់មនុស្ស ឈ្មោះតែប្រុសឲ្យគ្រប់គ្រាន់

Khmer Story Lovers

បញ្ជូន ១ ថ្ងៃ ១ ពាន់ នាំចូលមកបង្គំគាល់
ត្រាស់ស្រេចស្តេចចូលក្នុង អស់ចតុរង្គសេរវល់
សីលាត្រឡប់ដល់ ហានគ្រឹហាផាលំនៅ
ហើយប្រាប់ទៅស្មៀនត្រា ធ្វើដីកាហើយប្រាប់ទៅ
ទៅហ្វាយស្រុកខេត្តក្រៅ សេចក្តីដូចព្រះឧង្ការ
អស់ចាំងទៅហ្វាយខេត្ត បានដឹងហេតុដូច្នោះណា
ប្រើស្មៀនធ្វើដីកា ឲ្យទៅប្រាប់បាឡាត់ស្នង
ឲ្យកេណ្ឌកស្រុកក្នុងបាន មានប៉ុន្មានក្នុងខេត្តផង
ឲ្យយកអស់ជាម្តង កុំឲ្យសល់ដល់មួយនាក់
៤៨៥– ឯអស់បាឡាត់ស្នង ដឹងហើយហោងដើរសស្រា
កេណ្ឌបាន ១ ពាន់នាក់ ដាក់មេកូនបញ្ជូនទៅ
នាំដល់ទៅហ្វាយស្រុក រៀបគែងគុបពុំឈប់នៅ
ប្រើកូនក្មួយឲ្យហៅ បាឡាត់ស្តាប់នាំចូលថ្កាន
បានដល់យល់ទៅហ្វាយ ទូនអង្គកាយមិតប្រញប្រាណ
ទៅហ្វាយសោតសង់សាន បង្គាប់ទៅនឹងបាឡាត់
ឯងនាំកំណែនស្មោះ ទៅជូនអស់ជំនុំថ្វាត់
ប្រញាប់នាប់ចែងចាត់ កុំបង្អង់ឲ្យយូរយារ
បាឡាត់បានស្តែងស្តាប់ លាប្រញាប់ហានគ្រឹហា

ប្រញាប់នាប់មិម្មា រៀបខ្លួនប្រាណថ្កានចេញទៅ :
៤៩០– នាំអស់មនុស្សចាំងឡាយ ដើររៀងកាយតាមដោយផ្លូវ
យូរលង់លុះតិចទៅ បានដល់ស្នងក្រមក្រមមឿង ៗ
ចូលជូនកំណាន់ខេត្ត ជំពបហេតុតាមដោយរឿង
ជាត្បិតលោកទៅមឿង ឲ្យនាំមនុស្សមកជូនលោក ៗ
មន្ត្រីស្តាប់ពតិមាន ហើយប្រែប្រាណស្ទាញស្ទុះក្រោក
ឃើញមនុស្សទៅខ្ពលមក ទើបឲ្យកប់គ្រប់ក្រែលគ្រាន់ ៗ
រសៀលម៉ោនបីបាន មន្ត្រីបានចូលវាំងខណ្ឌ
នាំមនុស្សឃ្មោតខ្ទាន់ ឡើងក្រាបថ្វាយបង្គំគាល់ ៗ
ព្រះបាទធម្មកដាំ គៀងនគ្រាទករៀងរាល់
ទតមើលអ្នកមាននផល មានវាសនាបុណ្យបារមី ៗ
៤៩៥– ទតស្រេចស្តេចត្រាស់ថា ណ្ហើយយាត្រាទៅវិញខ្មី
អញមើលគ្មានទេរ៉ី ស្អែកនាំថ្មីមកវិញទៀត ៗ
បតុរង្គអង្គយោធា កេណ្ឌមនុស្សម្នាមកបង្អៀត
ចូលចេញពេញប្រជៀត តែសព្វថ្ងៃមិនដែលខាន ៗ
ស្តេចរើសអ្នកមានបុណ្យ យូរលង់លន់ពន់ប្រមាណ
តាមបទបាលីគាន ដូចសោឡសព្រះវស្សា ៗ
រើសសព្វគ្រប់ខណ្ឌខេត្ត ក្នុងនិវេសន៍នគរ

បំផុតនៅគ្រាមា ជាស្រុកគោគមហាសេដ្ឋី
ទៅមឿងឲ្យកេណ្ឌកូន អ្នកស្រុកផងតាំងក្មេងក្តី
កេណ្ឌតាំងតាចាស់ខ្ចី ខ្ញុំគេសល់នៃកូនសិស្សផង ។
៤៦០– ឲ្យប្រុងឲ្យប្រៀបប្រាណ កុំឲ្យខានមួយឡើយហោង
តាចាស់សោកសោសង ដល់ពង្សពោធិសត្វ ។
ស្រែចបចេកចូរស្តាប់ អញនឹងប្រាប់ឲ្យល្អណា
ក្បិតមានព្រះឧត្តារ ឲ្យគាជាកេណ្ឌយកទៅ ។
ក្រាបថ្វាយបង្គំគាល់ ក្សត្រទ្រង់ធម៌ជាចម្បៅ
កុំឲ្យមានសល់នៅ ឈ្មោះតែប្រុសក្នុងដែនដាន ។
ស្តីកមើលតែឈ្មោះណា ធ្វេសរាជការប៉ះទំទាន
ចចឹងព្រះឧត្តារ ពុំគាតគ្វាបព្រះបេស្ត ។
នឹងមានទោសប្រាកដ ត្រូវគាមបចព្រះអយ្យកា
ឈ្នះឯងរៀបគាគ្នា ចូរទៅផ្សារចិញ្ចឹមកំន ។
៤៦៥– ពង្សពោធិសត្វស្តាប់ លាប្រញាប់ដើរខ្មីខ្មាន់
ទំដើរពេក់ខ្នាន់ បានដល់ផ្ទះតាឯងដិត ។
ចូលក្នុងក្នុងផ្ទះជិត សម្ដីក្រិចក្រែងអ្នកផ្សារ
គេដឹងកិច្ចការណ៍ កើតសៅហ្មងមិនមានស្ងាត់ ។
នារីគ្រូពន្ធក យល់រៀមមកគ្រេកអរក្តាត់

ខ្ញុំនរពបក្រាបប្រណិប័តន៍ ហើយបៀកស្វាមីបារី ។
នាងផាក់លើជើងពាន មាសហើយមានតាំងស្វាខ្ជី
ចិកជារូបភមរ ចាំផ្ទុកជូននៅនេះ ។
ក្រមួនផ្កាផ្ទល ក្រអូបធ្នូលក្លិនវិសេស
រៀបកុំផ្ទូផ្នូស លើកជូនមកស្វាមីភក្តិ ។
៤៧០– ខ្ទួនល្អងសងស្ងៃម ស្ងួចាទៅហៃប្រុសវរលក្ខណ៍
អ្នកមករកដោយស្ម័គ្រ ឬមួយអ្នកមករកគ្នី ។
គាណិតប្រាប់ពាក់មាន ឲ្យប្អូនបានដឹងសេចក្តី
កុំលាក់អ្នកពិសី សូមប្រណីប្រាប់ខ្ញុំផង ។
ពង្សព្រុទ្ធពិស្ងួតថ្វៃ ឆ្លើយថាហៃប្អូនខ្ទួនល្អង
ចូរស្តាប់សាសព្វបង នឹងប្រាប់ប្រាណកែវកនិដ្ឋា ។
ស្ងួនអើយរៀមរក្សា មកចាំងម្ល៉េះប៉ងប្រាថ្នា
លាប្អូនស្ងួនសង្សារ ទៅគាល់មហាក្សត្រចមទៅ ។
ក្បិតមានព្រះឧត្តារ ឲ្យគាជាកេណ្ឌយកទៅ
ចាំងអស់គ្មានសល់នៅ ឈ្មោះតែប្រុសរៀនកល់គ្នា ។
៤៧៥– នាំចូលទៅគាល់ហៅ ព្រះចមទៅទីនំទស្សនា
ស្តេចគន់មើលសម្ភារ ថ្មក្បែដតាសំណាងក្រេង ។
មានបុណ្យមានបារមី ព្រះចក្រជាក់ម្តង

លោកលើកអ្នកនោះឯង ឲ្យសោយរាជ្យស្នងក្សត្រា
ហេតុនោះលោកត្រិះត្រង លោកយកបង់ទៅផងណា
ក្សត្រខ្លាចព្រះនគរ ថាមិនឲ្យសល់មួយទៅ
ហេតុនោះទើបរៀបរក្ស មកដំណាក់នាងប្អូនពៅ
ទីនលាទុផ្ទួនទៅ កើប្អូនមាសមេគិតម៉េច
ថាបើកឲ្យបង់ទៅ ឬឲ្យនៅទីនគិតម្ដេច
គិតការឲ្យបានស្រេច ឲ្យផង្គាបានចូលចិត្ត
៤៨០– នាងស្ដាប់ស្វាមីហើយ ទើបនាងឆ្លើយថាបពិត្រ
អ្នកប្រុសថ្លៃស្នេហ៍ស្និទ្ធ ឯប្អូនអ្នកនៅសព្វថ្ងៃ
តែរូបទេវផ្ញើ ព្រលឹងប្អូននៅនៃ
ទីនអ្នកប្រុសគន់ថ្លៃ តែកាលពេលកល់វេលា
ចិត្តចង់តែជួបផង នៅមូលមិត្រឯកអង្គា
កុំចង់ឲ្យឃ្លាតឃ្លា ទៅទូរទូររដ្ឋានឆ្ងាយ
ឥឡូវទើបឃាំងឃាត់ ប្រុសរូបរត្នរៀមរូបកាយ
ប្អូនគន់ប្អូនគិតស្ដាយ ក្រែងជួបមានព្រេងវាសនា
កុសលផលអានិសង្ស ជួយទ្រទ្រង់ក្នុងកាលគ្រា
ឥឡូវនេះឯងណា ដូច្នេះអ្នកអញ្ជើញចុះ
៤៨៥– ហើយស្រីស្រស់ឆោមឆាយ គិតក្នុងកាយស្ដាយសព្វសុស

ផ្គត់ផ្គង់មិនឲ្យខុស ចិត្តរៀមរក្សជាភស្ដា
នាងយកសំពត់ឯក ល្អចំឡែកថ្លៃកមហិមា
ច្រើនពេកថ្លៃកពណ៌គ្នា មានក្រមាដាំហ៊ុមផង
អាវកុតអាវក្រឡូវ អាវសក្ដុនល្អកន្ធង
អាវសៀមល្អឥតហ្មង ទឹមទាតពេជ្រលេចលាយ
ចិញ្ចៀនសូរ្យកាន្តពេជ្រ រស្មីលេចប្រុះព្រោងព្រាយ
មានម្ជុលគ្រនេតឆាយ ទាំងស្បែកជើងស្រោមជើងផង។
យកគ្រប់គ្រឿងស្លៀកពាក់ បែងបត់ដាក់ហិបហើយហោង
ក្រោកក្រេវរៀវផ្គង យកកញ្ចក់ត្រាស់ក្របមាស
៤៩០– យកប្រេងចន្ទមណី នាងនារីដាក់ពោរពាស
ដាក់ពេញប្រអប់មាស មានទឹកអប់សព្វប្រេងខ្យល់
កប៉ុតសែនទេស នាងពិសេសស្ងួតស័ក្តិសល់
រៀបគ្រប់គ្រឿងតម្កល់ ដាក់ហិបយ៉ាងគួរទុកនៅ
ទើបបែររៀបកម្ស្លា ស្រេចហើយណានាងឆោមឆៅ
រូបរីតតក់ហ្មងសៅ ឲ្យមន្ទិលទើបពាសចិត្ត
បារីបារាំងល្អ ស្រោមសំណៅប៉ាប៉ាំងបិទ
រៀបស្រេចហើយវរមិត្រ យកប្រាក់រៀល ៥០០ រាប់
ដាក់ហិបទៅតាំងហោ ហើយចាក់សោហិបនោះភ្ជាប់

ទើបនាងត្រឡប់មក　　យកហិបមួយដាក់ទំប៉ុន
៦៩៩– ខំពានខ្ទៃកឹង　　ដំណាប់រើសរើសស្រាំង
យ៉ាំងឯកចំឡែកខ្លាំង　　មានត្រីខកំដរនំ.
ម្សៅអំបិលបុក　　នាងតាំងទុករើរៀបចំ
កំពីសបុកទុកផង　　មានត្រីឆ្អីរសាររពើគ្រប់
ហើយនាងយកមុងថ្លៃក　　ល្អចំឡែកស្រស់ចាំងគ្រប់
កន្ទុលចំដាយប់ប់　　ខ្នើយត្បូងប៉ាក់ខ្សែស្រយមាស
ពួកស្បែកចំឡែកល្អ　　ពេកពន់សសមរសោភាស
កេសរមាលាមាស　　នាងប្រដាប់ឲ្យមានគ្រប់
លុះរៀបស្រេចហើយណា　　វិធីតានាងផ្តើមភព
ខុនអម្ពផ្សង់គោរព　　ដំរាបជូនទៅស្វាមី
៧០០– នាងនាថទឹកភក្ត្រឡោះ　　អាល័យស្នេហ៍ដោយបេតី
ទំទប់ទូវសេចក្តី　　ទុក្ខសោកសៅក្តៅផ្សាខ្លោច
នាងថាអ្នកប្រុសទៅ　　ពោលប្អូននៅ ៗ គ្រះមោច
ត្រមង់អន្តលខ្លោច　　លន្ទង់លង់ពន់ប្រមាណ
ប្រមើលមើលផ្លូវអ្នក　　កែងអួលកាក់នៃវិមាន
រកៀសរកប្រាណ　　ដែទុក្ខក្រំទំរាំដល់
ណាកិតអាណិតអ្នក　　ទៅសំណាក់ទាសកល

សមគុញខញ់គប់ប្រមល់　　ក្បែកមិនធ្លាប់ប្រសព្វសោះ　ៗ
បើប្រុសព្រយកាយា　　យល់ស្រីណាមុខស្រស់បស់
សមគួរនឹងស្នេហ៍ស្នោះ　　ប្ងលចង់យកជាសហាយ　ៗ
៧០៩– បងចិត្តគិតពុំឆ្ងាយ　　ប្អូនបើកឲ្យគ្រាន់ជាំបាយ
កែអ្នកប្រយ័ត្នកាយ　　ក្រែងពួកបងកាសព្រាក់　ៗ
វិសេសស្រីអ្នកក្រុង　　ប្រសប់គុនឲ្យជឿជាក់
វាធ្វើជាស្នេះស្នេហ៍　　ហាក់ដូចកលប្រពន្ធពិត　ៗ
មួយខ្ញុំដាក់បងអ្នក　　កុំមេរក្សទៅមើត
ទឹនស្រីសំជឹងជិត　　កុំជាខេណាអ្នកចាំ　ៗ
ប្រាក់កាសកំបង់ជូន　　វឹងខ្លួនកំរងកម្ម
លំបាកតែកញ្ចា　　ជីកកម្រែក្រោះផង　ៗ
មានខ្លះកើតជាស្វាយ　　ខ្លួនអន្តរាយបាត់ជាម្តង
ចាំណា ៗ អ្នកបង　　នេះឲ្យជឿជាក់បទើយ　ៗ
បន្ថិចលោចន់ជីង　　ការយ៉ាំងហ្នឹងមិនបានឡើយ
ប្រយ័ត្នណាអ្នកអើយ　　ខ្លួនកំព្រាគ្នានផង　ៗ
៧១០– ប្អូនគិតប្អូនចាំចង　　បាស្តៃក្រែងប្រែនកន្ទង់
គិតខ្លាចក្រែងអ្នកបង　　ទៅឈឺថ្កាត់គ្រុនរងា　ៗ
ដោយផ្លូវព្រៃប្រាណព្រួយ　　ឥតអ្នកមួយនៅព្យាបាល

ថែទាំចាំរក្សា　　គត់ប្រយ័ត្នឲ្យអ្នកថ្លៃ
មួយបើបានសប្បាយ　　ដល់ស្រុកឆ្ងាយនៅក្រុងត្រៃ
ចូលដល់ព្រះភូវនេយ្យ　　ថ្លៃប្រយ័ត្នអង្គអាត្មា
មានព្រេនឥតព្រេងក្តី　　អ្នកកុំបីឲ្យយូរយារ
ប្រញាប់ឆាប់ម៉ីម្នា　　មករកខ្ញុំកុំយូរឡើយ
ខ្ញុំសូមសន្យាតែ　　ឆ្នាំបីខែណាអ្នកអើយ
បើដល់ឆ្នាំបួនហើយ　　ប្រុសប្អូនអើយសមប្អូនពៅ
៤១៩– កើតទុក្ខតែក្តៅណាស់　　ចិត្តវិលាសកើតម៉ួម៉ៅ
ក្ស័យប្រាណពុំបានទៅ　　រស់ជាមនុស្សនឹងគេឡើយ
អ្នកទៅសូមប្រណី　　កោរកេសស្លៀកសហើយ
ភាវនាធម៌ជាត្រើយ　　សូមព្រហ្មឲ្យជួបជួន
ជួបជាក់ស្រឡូមកាយ　　ទៅជាតិនាយនឹងប្អូនស្ងួន
ដំរាបឲ្យដឹងខ្លួន　　កុំឲ្យអ្នកនឹកទុជិន
អ្នកទៅប្អូននៅអាយ　　តែងសោកស្តាយជានិរន្តរ៍
រង់ទោសរងទុក្ខធ្ងន់　　ចាំទំរាំតែអ្នកដល់
ពង្សព្រាត់សត្វស្លាប់　　អស់សាសត្វនានិម្មិល
ដញ្ញឹងរពឹង ដល់　　ក្នុងចិត្តាថានាងនេះ
៤២០– មានចិត្តចាំអាល័យ　　បានសង្ស័យសក្តាម៉េះ

ទៀនទើបអ្នកសំណេះ　　ដំណាលថាពុំឆ្ងាបង
តែកុំគិតជាទុក្ខ　　កុំតែក្តៅខ្សោយខ្លួនល្អួន
ក្រែងកើតជាសៅហ្មង　　ដល់អ្នកមាសមិត្រកល្យាណ
បងទៅមិននៅយូរ　　បងគិតគួរមកមិនខាន
ក្រែងតែបុណ្យមិនមាន　　ជួនក្សិណក្ស័យប្រល័យទៅ
នោះបាត់ប្រាកដហើយ　　មាសបងអើយបើរស់នៅ
នឹងហៅម្តេចប្អូនពៅ　　ឲ្យរងទុក្ខតែឯកអង្គ
ម្តេចឡាប្រាប់មក　　ថ្កានពន្ទកជា សាបស-
ឱក្រសត្រូវមិនបាត់បង់　　ត្បិតចិត្តបងមានប្រាជ្ញា
២៤– បងទៅតឡូវនៃ　　ចិត្តមៃឱកកនិដ្ឋា
បង្អៀតក្នុងនុក　　ចំបែងចិត្តជាពីរបើ
ចំបែងមួយប្រការ　　ត្បិតឃ្លាតឃ្លាបែកពីស្រី
ចប់មួយក្រែងក្រក្រើ　　ទៅដោយផ្លូវព្រៃអញ្ជាញ
មួយក្រែងដល់បុរី　　ចាញ់ទឹកដីគ្រែនរនោ
គិតខ្លាចក្រែងមិនជា　　ស្លាប់អាសារតែម្នាក់ឯង
ឥឡូវនឹងនៅខាន　　ឃើញពុំបានទេពុំលែង
បើតាមចិត្តចំបែង　　បងមិនចង់ឲ្យឃ្លាតឡើយ
នាងប្អូនខ្ញុំនៅអាយ　　ឲ្យសប្បាយណានាងអើយ

ប្រយ័ត្នខ្លួនផងក្រើយ | កុំធ្វេសប្រហែសឡើយ

៤៣០– កុំនាំនៅជាក់ផ្កា | ក្រែងកើតការស្រូវនាំអើយ

ត្បិតបងទៅឆ្ងាយហើយ | កុំឲ្យក្រែងចំបែងពេក

ផ្កាហើយអ្នកផ្កាទៀត | ទ្រូងចង្អៀតចិត្តក់រែក

អេះអុះអន់អល់អែក | ដូចនឹងក្រោកហើយក្រាញនេ

នាងប្រើតាសីប្អូន | ឲ្យផញ្ញើទ្រព្យនោះទៅ

លាប់ចាំកណ្ដាលផ្លូវ | ទៀបនាងផ្ទះនៃអាត្មា

តាសីសោកសេប | ស្ទះយកហិបអស់នោះណា

មិនឲ្យអស់អ្នកផ្កា | ដឹងកលកិច្ចផល់តិចឡើយ

ទៅដល់ទីផ្សាក់ | ទើបលាប់ផ្ទាត់នៅនោះហើយ

ចាំពោធិ៍ត្រាណាក្រើយ | ទំពាំអ្នកលីលាដល់

៤៣៥– ឯពន្យពោធិជាតិ | ផ្កានាងនាថផង់និមិល

ចាស្ងួននៅសុខសល់ | បងលាកលាហើយណាំខ្លួន

បងទុកក្រែក្រមា | គាំងកាយារក្សាខ្លួន

នៃបអង្គអនុផខ្លួន | ខ្ពុជនៅកាយឲ្យស្រុកា

ចាហើយអ្នកចាប់យក | ក្រមាមកមានវាចា

ចាហៃស្ងួនសង្ការ | ហ៏ ! ក្រមាណាំខ្លួនល្អង

នាងអាវទនសិរសី | លើកហត្ថឡើងចាំងសង

HUN SEN LIBRARY
R.U.P.P.

សំពះប្រាជមែផង | ហើយខ្ពល់យកក្រមា ។

យកទៅទើបត្រលំ | ផ្កាស់ជាហ៊ុមបេញហើយណា

រៃបេត់ប្រាកដជា | ដំរាបផ្ងូនស្វាមីភក្ដិ ។

៤៤០– ហើយក្រាបដាកបថា | ប្រុសសង្ការស្ងួមជឿងជាក់

ផាហ៊ុមខ្ញុំចំលាក់ | គ្រប់ដណ្ដប់សព្វវេលា ។

ឥឡូវប្អូនជូនប្រុស | យកទៅចុះណាំអ្នកណាំ

ប្ដូរចិត្តគិតប្រាថ្នា | គាងកាយាខ្ញុំប្អូនស្រី ។

បើនឹករព្រកខ្ញុំ | យកផាហ៊ុមដណ្ដប់ខ្នី

ប្ដូរចាំណាំអ្នកប្ដី | សូមប្រណីកុំភ្លាំងភ្លេច ។

ពន្យពោធិសត្វថា | ហៃស្ងួនគាសង្ការសាប់

គ្រង់នោះកុំចាំបាច់ | នាងផ្ដែផ្កាចាបេះឡើយ ។

ចាហើយដៃចាប់យក | ផាហ៊ុមមកមិនលង់ឡើយ

ក្រពត់ជាប់ជាក្រើយ | ងាកងើបមើលចំមុខគ្នា ។

៤៤៥– ផ្ដែផ្កាសព្វគ្រប់ហើយ | ពុំលង់ឡើយអ្នកលីលា

កាត់ចិត្តបយោគ្រា | គ្រាប់តាំងទុក្ខតាំងសៅហ្មង ។

បានដល់ទៅតាសី | ហើយស្រដីចាហៃបង

គាណិតមើលនាងផង | ក្រែងឈឺផ្ចាត់ត្រូវទោ ។

ខ្ញុំប្អូនលាបងហើយ | អ្នកបងអើយទៅឲ្យជា

ផ្កាំហើយអ្នកម្ដាយ | យករបស់គស់នោះទៅ
បានដល់ផ្ទះអាចារ្យ | ស្រេចហើយណាអ្នកទុកទៅ
ថ្ងៃនឹងនាងស្រីពៅ | កាលក្រោយពន្យរពោធិសត្វ
លីលាយាត្រាចេញ | នាងឥតម្ដេញពន់ពេកក្ដាក់
ស្រន្ទុកស្នូកស្រណោក | ពិតពុំចេញថែងចរហា
៥៥០– ព្រះសូរ្យសាយល្ហោ | ទៀបទៅឯទីស្ថបដិមា
សេដ្ឋីជាបិតា | មកទទួលនាងទីម៉ែ
បានដល់ទៅផ្ទះផ្សារ | នាងនឹកនាមឿងមើលយល់
នាងរេរេះកកល | ចន់ទៅផ្ទះលែងលក់ផ្ទះ
សេដ្ឋីអង្គុយថ្វាត់ | នាងប្រណិប័តន៍ពិតពុំយូរ
ជាអ្នកផ្គាស្ទូរ | ខ្ញុំតបន់លែងលក់ហើយ
ត្បិតអស់ពេកក្នុងកាយ | បានសោយសោះជាត្រើយ
មិនមានមន្ទិលឡើយ | ខ្ញុំចង់ទៅទៅផ្ទះវិញ
រឯភោគសេដ្ឋី | ស្ដាប់បុត្រីជាឃ្លោះមិញ
ក្រេកអរពេកកម្មេញ | ព្រមតាមចិត្តនៃធីតា
៥៥៥– ប្រើខ្ញុំប្រមូលទ្រព្យ | រេះកប់គិតកត់ត្រា
ស្រេចហើយសេដ្ឋីជា | ឲ្យដញ្ជូនចេញទៅហោង
ផ្ទះតាំងបីល្វែង | សេដ្ឋីនៃងផ្លូលជាគួង

ឲ្យអស់ចិនយួនផង | មួយខែរៀលប្រាំដណ្ដប់
ហើយឯភោគសេដ្ឋី | នាំបុត្រីលក្រឡប់
នាំខ្ញុំកំដរគ្រប់ | វែហាគត្រឹកចូលត្រឹហា
នាងនាថទៅជាទុក្ខ | ពុំសាគ្គសុខមួយវេលា
ពេកទឹកកស្ដា | ត្បិតឃ្លាតឃ្លាទៅឋានឆ្ងាយ
ជាប្រុសប្អូនអើយ | អ្នកទៅហើយប្អូននៅកាយ
ទម្ងន់សមសោកស្ដាយ | អ្នកភ្លេកខិតមកប្អូនស្រី
៥៦០– ថ្ងៃអើយអ្នកថ្ងៃឆ្ងាប់ | ឃើញប្អូនគ្រប់ទិនកត្រី
កឲ្យនេះអ្នកប្ដី | អ្នកផ្ដាច់ចិត្តចោលប្អូនទៅ
នាងនៃសោកសោយសោកសព្ទ | ទសេញ្ជប់សញ្ជឹងទៅ
អន់ផ្លូលផ្ទួលក្ដៅ | ខ្ញុំប្រឹងអត់សង្កត់ទុក
កំឡាំងមាត់ក្រៅ | ក្នុងចិត្តក្ដៅតែងតែក្ដុក
ពេកទឹកចប់ផ្ទុក | ទើបបែបចន់អស់វេតា
៥៦៥– នាងទទអង្គបង្គំ | កុំជាទៀនជំជូបភ្ញាក់
សិប្ដូងស្រ្ទីងជា | ទទេញាទាស់ខ្ញុំអើយ
សូមលោកជួយគ្រា | ខ្ញុំកស្ដាខ្ញុំញ្ញាស់អើយ
ឲ្យបានទៅដល់ហើយ | កុំឲ្យមានអស់ពេកា
ហើយឲ្យប្ដីខ្ញុំបាន | បុណ្យដូចភ្ញាន់ចិត្តប្រាថ្នា

ហើយឲ្យគាប់យាត្រា   មករកខ្ញុំកុំឲ្យខាន
នាំផ្សងទីនេះទេក្ដា   ស្រេចហើយណានាំគល្យ
វិយោគសោកប្រះប្រាណ   ឧទៀលដេកឯកាកាយ

បទកាកគតិ

បទកាកគតិកាល   ដំណើរដំណាល   ទំនងនិយាយ
ពីអង្គអាចារ្យ   ផនាចាំងឆ្ងាយ   រួសរៀបប្រញាប់
ប្រញាប់ពលគ្នា ។
រៀបស្បៀងរៀបចំ   ស្រាប់ស្រេចហើយនៃ   ចេញចរលីលា
ខ្ជះដេរទេះ   គោសេះមហិសា   ដើរដោយមាគ៌ា
ស្រូតរូតម៉ីម៉ា ។
លេចពលចូលព្រៃ   ត្រឈឹងត្រឈៃ   ផុះដោយផ្លូវថារ
ពុំអាចគណនា   ព្រឹក្សានោះណា   ច្រើនក្រៃអស្ចារ្យ
ជាផ្លូវវៀងកាយ ។
៧៧០– មានទីមានទួល   លើងស្រស់ស្រួល   ឫស្សីសបាយ
មៀងមើលមានល្អស់   ល្អលាស់ត្រសាយ   សត្វសត្វប្រញាយ
ប្រញាប់រកស៊ី ។
មានហ្វូងសត្វម្រឹក   គៀងគ្នាគគឹក   ស្រែកកោលញី
អនេកច្រើនក្រៃ   ក្នុងព្រៃខ្ទូច   ជ្រុងជ្រោយគិរី

ជ្រោលប្រកជ្រោះស្ទឹង ។
ទន្ទៃព្រកខ្ទក   ផ្ទះផ្ទែក   ប្រឡាយជួបបឹង
សត្វសត្វបក្សី   ពោះពៃកណ្ដឹង   យាស់យំទ្រហឹង
ក្នុងព្រៃព្រឹក្សា ។
ឯបុត្រសេដ្ឋី   ពន្ទុកជិនស្រី   សរពើឲ្យបេស្ដ
អ្នកយល់ព្រឹកព្រៃ   សន្ធឹកផ្កា   នឹកដល់មាតា
ស្រយុតកាយ ។
កាយខ្វិយត្រួត   ទ្រូងឆឹងតែគួត   វៃងវេងទុក្ខ
វិយោគសោក   ជាទុក្ខ   កម្មអើយម្ដេចខ្លាំង
ក្រៃក្រាស់ជាងគេ ។
៧៧៥– អ្នកម្ដាយកូនអើយ   កូនយល់ព្រៃហើយ   ស្រណោះអ្នកម៉ែ
នាំកូនលុយលុក   គគ្រុកវៀចវេរ   វៀចវែសព្វៃ
សត្វដោយផងព្រៃ ។
ប្រឹងឆ្ងៃប្រឹងឆ្ងះ   ទៃងចំពេកណាស់   ណាទឹកភិតភ័យ
ភិតភាំងស្ងាំងស្ងុត   រន្ធត់ហឫទ័យ   ច្រើនខែច្រើនថ្ងៃ
ចំពាំដល់ស្រុក ។
បានដល់ទៅហើយ   អ្នកម្ដាយកូនអើយ   កូនស្មានបានសុខ
ដឹងអស់អកុសល   មកផ្ដល់ឲ្យទុក   ឲ្យរងធ្វើទុក្ខ

Khmer Story Lovers

ចាល់តែមរណា ។

ផ្អែកសោយសោកសព្វ មុខក្រៀមស្លុតស្លប់ ពុំចេញចរចា
នេត្រតែងរំពៃ មើលព្រៃព្រឹក្សា ដងផ្លូវអញ្ចា
ច្រកជ្រោះជ្រលង ។
មើលអស់ម្រឹគា បក្សីបក្សា ហិចហើរត្រសង
ចុះតាមច្រទំ ទឹមទំផ្សៀនផ្សង រសាវរន្ធើយធ្ងន់
សំណោះចរចា ។

៧៤០– យល់បក្សីសព្វ រំងៃថែមថែថប់ ចន្លៀតទុក
ព្រឹកនឹកដល់ និមិលសង្ខារ សង្ស័យចិន្តា
ដោយក្ដីកំសត់ ។
នឹកថាស្ងួនអើយ បងបានជួបហើយ មិនគួរមកព្រាត់
ប្រាសកាយឆ្ងាយខ្លួន ឆ្ងាយស្ងួនប្រាកដ ឆ្ងាយកែវកំសត់
ពុំយល់កន្ត្រា ។
ប្អូនអើយថប់ពេក ក្រឡេកមើលមេឃ មេឃខ្ពស់ណាស់សា
ឃើញតែពពក សាត់មកដាសដា ប្រមូលមូលគ្នា
ហើយបែរបែកចេញ ។
ដូចបងនឹងប្អូន បានចូលជួបជួន ពីថ្ងៃនោះមិញ
កុំទាន់ស្និទ្ធស្នេហ៍ ព្រាណប្រែប្រាសវិញ ឲ្យរង់ទុក្ខម្នេញ

ទុក្ខម្នាម្នួយម៉ៅ ។
ស្រណោះដើមតារ ដូចបងលីលា ចូលចរជួបទៅ
ចំប៉ីចំពោះ ស្នេហ៍ស្នោះមកទៅ ស្នាច់ស្នានបានទៅ
កាំងក្សេមកាយ ។

៧៤៤– ភ្នាវភ្និតពាលវៃ ព្រឹងព្រួសព្រាត់មេ មិត្តមាសតាមឆ្ងាយ
រល្អួសល្អូតលៃ ឃ្លាឃ្លៃឃ្លាតឆ្ងាយ ស្ដុកស្ដុស្ដើស្ដាយ
ឃ្លាតខ្លួនប្អូនស្រី ។
សម៉ីស្រមៃ ដើមផ្សំដូចថ្ងៃ ផ្ដៀកផ្ដៅផ្ដាំផ្ដី
ចរចៅចរចា សន្យាផ្ដាំបី ឲ្យបងរំលេច
គ្រឡប់វិលធាប់ ។
ឲ្យបងស្រណោះ ឃើញអស់របស់ ពីប្អូនសាយសព្វ
នាងរៀបផ្គូផ្គង ឲ្យបងតាំងគ្រប់ ក្រអូបល្អុយល្អប់
ក្លាយក្លិនគន្ធា ។
ស្រណោះបារី ផ្កាល្អកអប់ថ្មី ចាំភ្ញាំងយាងជា
ដាក់លើគ្រឿងទេស ពិសេសសោភា ស្រណោះម្ហូបស្នា
ចាក់ថ្មីណែនក្ដន់ ។
ស្នាខ្ញីស្រីចិត ជារូបមានមិត្ត កាយរៀបជាជាន់
ថ្នាំចុកសឹងអប់ គ្រឡប់ក្លិនបន្ទន់ រុំកន្សែងខណ្ឌ

ឲ្យបងស៊ីផ្លូវ ។

៧៩០– បីប្អូនដប់ថ្ងៃ នៅជុំកូនដៃ ដែលនាងប្អូនពៅ
ភ្ជាប់នូវជាហ៊ុម ជុំជិតកូនចៅ ក្រសួបពេកក្ដៅ
ដិតជាប់កាយា ។

អ្នកទឹកសព្វគ្រប់ រួតរឹងថែថប់ ពុំបញ្ចបពោ
លើកដៃប្រណម្យ បង្គំទេវតា ចាំផងទសទិសា
សោឲ្យសសួតសព្វ ។

ទឹកផ្សែងថែថា ទអស់ទេវតា ព្រះគុណចាំងគ្រប់
ឋិតនៅគាថា ភាពកូមិគត អញ្ជុំគោរព
លោកចាំងនោះណា ។

សូមឲ្យព្រះអង្គ ជៀនជួយទ្រទ្រង់ ជ្រោមជ្រែងរក្សា
នូវនាងប្អូនស្រី ពិសីថ្ងៃថ្វា ឲ្យបានសុខា
កុំឲ្យមានហ្មង ។

មួយសោតសូមទាន ឲ្យយើងខ្ញុំបាន ជួនជួបគ្នាផង
កុំឲ្យប្រែប្រាស ឆកសាឡើយហោង សូមឲ្យបានគ្រង
នូវនាងប្អូនស្រី ។

៧៩៥– ឯអង្គអាចារ្យ នូវអស់ចាំងមហា ជនចាំងនោះនៃ
សក្ខិតលីលា យាត្រាទៅទី ភាក់តែងត្បិតព្រៃ

មួយខែកន្ទុះ ។

បានទៅដល់ក្បួន ទិវសន៍ក្រុងក្រុង ក្រុមមៀនជាម្ចាស់
មើលទីដែនដង ទំនងស្រឡះ សមគួរហើយព្រះ
អាចារ្យចាត់ចែង ។

បង្គាប់អស់មហា ជនចាំងនោះណា ប្រដាប់កាក់តែង
កាប់អស់ឈើផង មកចងភ្ជាក់ខ្ទង ប្រចាក់ប្រចែង
ប្រកព្រៃប្រញាយ ។

ផ្ញើរូបសព្វគ្រប់ នាំគ្នាចូលឈប់ ជ្រៀតជ្រកកោនកាយ
អ្នកខ្លះទៅដង ទឹកផងដាំបាយ ផ្អិនស្រេចកកាយ
ដោះជួសស៊ីចុក ។

ផ្អែតផ្អល់កល់គ្នា ដក់ថ្នាំស៊ីស្លា ចូលដេកលង់លក់
មមាលមម៉ៃ កើលកើស្រមុក យល់សប្ដិទៅស្រុក
ឃើញមុខករយា ។

៨០០– លង់លុះព្រឹកព្រាង ទុច័យស្រេចស្រាង រះពីបូព៌ា
ភ្ញាក់ភ្ញើស ដើរដាស់គ្នីគ្នា ក្រោកឡើងហើយណា
កេលុបមុខមាត់ ។

ស៊ីស្លាដក់ថ្នាំ ស្រេចហើយដណ្ដាំ បាយបានឆ្អិនថ្ងាត់
ស៊ីចុកហើយណា ស៊ីស្លាលាងមាត់ ទើបអាចារ្យចាត់

គាប់ចិនទៅគាល់ ។

ចូលចិត្តចិន្តា ឥឡូវនេះណា មិនចាំនេនកក

អស់ចាំងផងា សឹងចាប់ស្គាល់ ក្សត្រក្សត្រ

ឥស្សរសិរសា ។

ចង់ទៅគាល់ហើយ ព្រះបាទចមទៅ បំណាច់យាត្រ

ទើបអាចារ្យឆ្លើយ ថាល្អិយចុះអា ស្រួលបើកបា

ឯងចាំទេនទ្វី ។

ឲ្យអស់គេទៅ គេថាចង់ទៅ គាល់ក្សត្រដំប

ហើយគេសុខស្ងួយ ជាកូនមន្ត្រី បាងដាអ្វី

ឥឡូវទៅនឹងគេ ។

៨០៩– សេដ្ឋីបុត្រឆ្លើយ ថាលោកគ្រូអើយ ខ្ញុំមិនចង់ទេ

ត្រង់គាល់ត្រង់ហ្ន៎ ដោយទៀបចៅហែ ខ្លួនជាអ្នកស្រែ

មិនសូវប៉ុនបាំ ។

អាចារ្យបានស្តាប់ ហើយទើបប្រដាប់ ខ្លួនប្រាណដើរ

នាំអស់គ្នា លីលាសំដៅ ដល់ចុងកេងក្រ

អន្ទុយត្រៀបត្រា ។

សៀលហ៊ែងប៊ី ព្រះបាទចក្រី ស្តែងស្តេចលីលា

ចេញចុងកេងម្យ ជួបជុំយោធា មន្ត្រីសេនា

គង់គាល់គាប់គាន់ ។

អស់ពួកមហាតលិក អញ្ជើញត្រៀងត្រឹក សុខសឹងសុវណ្ណ

គម្ពស់លើកុ គ្រប់មុខណែនណាន់ តាងហ្វាងប្រកាន់

ថៃចាំកេក្យ ។

ព្រះចៅចមពង្ស ព្រះអង្គស្តេចទ្រង់ ព្រះទតទស្សនា

តែរៀងកល់ប្រាណ ពុំមានខនណា នឹងមានកសេនា

ដល់មួយឡើយហោង ។

៨១០– កាលនោះនៃ មានមហាមន្ត្រី មួយជាចម្បង

ចេះក្បួនចេះខ្នាត ចេះមាត្រាផង ក្រាបទូលរៀងស្នង

ព្រះមហាក្សត្រា ។

បពិត្រក្រាបទូល ព្រះអង្គឥស្សរ អម្ចាស់សិរសា

ទ្រង់រើសអ្នកមាន បុណ្យកសេនា មានឫទ្ធិចេស្តា

ចេះយល់ពុំត្រូវ ។

ដ៏យនឹងក្បួនខ្នាត ខុសនឹងបទបាទ ពីមុនមកកូវ

ម៉ែទុកជាបាន អង្គប្រាណឥឡូវ កស្តេចផងពុំសូវ

ចូលចិត្តចិន្តា ។

ស្តេចស្តាប់មន្ត្រី ទូលដូច្នោះនៃ ទើបមានបន្ទូល

ថាមហាមន្ត្រី ឯងស្តីនោះណា ដូចស្តេចគម្រោ

អំពីបុរាណ ។

ឯមហាមន្ត្រី ស្តាប់ព្រះចក្រី បន្ទូលស្នូរប្រាណ
ក្រាបថ្វាយបង្គំ ប្រណម្យទូលថ្កាន បពិត្រសូមទាន
រិះរើសអ្នកបុណ្យ ។

៨១៥-- តាមដោយតម្រា លោកស្រដីថា មានមកពីមុន
បើនគរណា ក្សត្រាក្ស័យផុត ជាបើគិតគុន
រកអ្នកមានបុណ្យ ។

ឲ្យសោយរាជ្យត្រង់ ជាស្តេច ១ ស្អង់ អម្ចាស់គន់គិត
ឲ្យយកដំរី មង្គលពិចិត្រ រែងរថនេត្រ
ទឹមគាជានេយ្យ ។

ហៅជាបុស្សរថ រៀបរួចប្រាកដ បរិបូណ៌ប្រពៃ
រៀបគ្រឿងសក្ការៈ បូជាទិព្វថ្លៃ ឲ្យព្រាហ្មណ៍សាសន៍សេយ្យ
សូត្រព្រះគាថា ។

អញ្ជើញឥន្ទ្រព្រហ្ម ទេវបុត្រតូចធំ នូវអស់ទេវតា
ជួយជាប្រធាន ពេញញាណថ្លៃថ្លា ប្រាំពីរទិវា
ហើយលែងបុស្សរថ ។

មានគ្រឿងប្រដាប់ រៀបរហស្រេចស្រាប់ ហើយមានភ្លេងភ្ជាប់
ប្រគំសមសេព តាមបែបមហាក្សត្រ បើបុស្សរថថ្កាត់

ចូលឋានន៍ណា ។

៨១៦— អ្នកនោះឯងហើយ អ្នកបុណ្យជាក្រោយ មានឫទ្ធិចេស្តា
គាប់គ្រងសម្បត្តិ រម្យរដ្ឋសីមា ជាមហាក្សត្រា
ប្រសើរពេកពន់ ។

ស្តេចស្តាប់មន្ត្រី ទូលស្មើរសេចក្តី រើសអ្នកបុណ្យ
មានព្រះអំណរ ត្រេកអរពេកពន់ មិនដឹងបើកន់
បើគិតយ៉ាងណា ។

បើកបន្ទូលទៅ ឯងថានោះត្រូវ កុំយឿងយ្លាគយ្លា
ដូរចេះចូរឯង តាក់តែងគជា មង្គលជយា
ចងគ្រឿងប្រដាប់ ។

ធ្វើតាមចំណាំ ចំណេះចេះចាំ ឲ្យបានធាប់ ។
ហើយតាក់តាំងផង បាំងគន់ប្រាយប្រាប់ អស់ពស្តេចឲ្យធាប់
ឲ្យចាំរក្សា ។

នូវអស់មន្ត្រី សក្តិតូចធំក្តី ឲ្យប្រុងអង្គា
ដោតថ្កាដោតក្បែ វន្ទិយវន្ទា បនស្រន់ទិវា
ឲ្យជួយជ្រោមជ្រែង ។

៨១៧ – បំពេញបារមី ចំរើនសួស្តី ឫទ្ធីជ័យដែង
ផ្ទុនជាបុណ្យមាន បុរាណជាតិកែង បានជាស្តេចស្តែង

គ្រឿងក្រស្ដារដ្ឋា ។

ទ្រង់បង្គាប់ស្រេច ហើយទើបស្ដេចស្ដេច ចូលក្នុងក្រឡា
ទែនចិត្តបន្ទំ សួស្ដីសមសោភា ក្រោយនោះអស់មហា
មន្ត្រីទាំងឡាយ ។

ចាត់ចែងកែងក្ដុ តែងតាមដោយមុខ ដោយមានការគាយ
រៀបគ្រឿងសក្ការ បូជាថ្វាត់ថ្វាយ រឿណហូងចាត់ចាយ
ចែងតាមមុខងារ ។

វាកនុកូល ប្រាប់ប្រើអស់ពល ឲ្យយកគជា
ចងគ្រឿងប្រដាប់ ស្រេចស្រាប់ហើយណា នានាំលីលា
ចូលក្នុងពិធី ។

ព្រាហ្មណ៍សូត្រគាថា អញ្ជើញទេវតា តាមដោយគម្ពីរ
បតិគ្រុទេវតា នៅនាធរណី ព្រៃព្រឹក្សទ្វូរទី
ខេត្តខណ្ឌហេមពាន្ត ។

៨៣០– នូវអស់ទេវតា ឋិតនៅបព្វតា គុកគុហាឋាន
ជ្រោះស៊ឹងបឹងបួ ដងអូរដែនដាន ប្រាសាទវិមាន
សោឡសសួគ៌សាយ ។

អញ្ជើញទេវតា ទាំងទសទិសា សូមលោកទាំងឡាយ
ហិចហោះមកក្ដាន ដល់ឋានយើងកាយ យើងខ្ញុំរៀបថ្វាយ

សក្ការៈបូជា ។

ហើយយើងបន្ទំ ដល់អគ្គឥន្ទ្រព្រហ្ម ឥសូរចន្ទ្រា
ទាំងទេពគីរី ធរណីគង្គា សូមលោកជួយជា
ប្រធានសាក្សី ។

ត្បិតមហាក្សត្រក្សាន្ត ឥតបុត្រប្រុសប្រាណ នឹងគ្រងបុរី
ស្នងអង្គព្រះបាទ នរនាថចក្រី សូមទេពសួគ៌ស្រី
គម្រង់ឲ្យបាន ។

បើអ្នកឯណា មានបុទ្ធិបេស្ដា បុណ្យបារមីមាន
ឡើងជិះកាជ្យ ឯងអាចបរថ្កាន បរចូលចំហាន
អ្នកនោះឯងណា ។

៨៣៥– ហើយលើកយកអ្នក នោះឯងដោមដាក់ ឡើងលើសិរសា
នាំចូលមកក្នុង ក្រៃក្រុងសីមា ប្រដាប់កាលគ្រា
ឥឡូវនេះហោង ។

តាំងធ្វើពលិការ គោរពទេព ប្រាំពីរជាម្ដង
ហើយលែងបុស្សរថ ប្រាកដចេញផ្លូវ មុខមន្ត្រីផង
រៀបខ្លួនតាមការ ។

ក្លងក្លស់គងរម្យ បើកប៉ាំងយំ តាមក្រោយគជា
ភ្លេងខ្មែរភ្លេងចិន ភ្លេងជាមភ្លេងថ្ងា ភ្លេងសៀមសោភណា

Khmer Story Lovers

ដៃយំតាមក្រោយ ។

ពលពាលណែនណាន់ ច្រើនក្រៃពន់ពន់ ដើរហែបណ្ដោយ

ព្រះស្ដេចផងនោះឡា រជោរជយ រចល់តាមក្រោយ

ហៅបុត្រករិយា ។

ស្រីប្រុសស្រុះស្រួល ឈរមើលទៅទួល បន្ទៀតមាតា

កំឡោះក្រមុំ ឈរឡៀលាយគ្នា មិនគិតម្ដេចម្ដា

អៀនខ្មាសឡើយហោង ។

៨៩០- រីឯអាចារ្យ ហៅអស់តាំងមហា- ជនជាតិនោះផង

កាលស្ដេចចតទៀង ពល់រៀងជាម្ដង ជាគ្មានហើយហោង

បង្គំក្រាបលា ។

ថយចុះដល់ដី ព្រមហាមន្ត្រី ទូលព្រះរាជា

ពីផ្សេងបុស្សរថ ប្រាកដនោះណា គិតព្រមចិន្ដា

ចង់ចាំមើលគេ ។

ហើយនាំគ្នាទៅ ដល់ទីលំនៅ គិតក៏រៃរេ

ផណ្ដាំបាយទឹក ស៊ីផឹកជ្រួលជ្រេ នៅលន់លុះតែ

ប្រាំពីរទិវ ។

ឮថាគេលែង បុស្សរថនោះឯង បបួលគ្នា

ដើរទៅមើលគេ នៅតែបុត្រមហា- សេដ្ឋីឯកា

ឯកោម្នាក់ឯង ។

ដេកចាំកេនមេឃ ស្ងៀមស្ងាត់ជ្រងំ កណ្ដោចកណ្ដែន

កណ្ដាលទីទួល អន់អួលចំបែន ពុំចេញចរចែន

ជាទុក្ខស្ងៀមនៅ ។

បទពំនោល

៨៨៥- បទពំនោលនិទានទៅ ជនសេដ្ឋីក្ដៅ កាលក្ស័យប្រល័យជីវា ។
បានឡើងទៅឋិតនៅនា ឋានត្រ័យត្រឹង្ស បានជាអគ្គឥន្ទកោសិយ ។
ក្រោយទៀតនាងកល្យាណី ជាតិជាមហេសី ក្ស័ណក្ស័យទៅបានជួបគ្នា ។
សោយសុខសម្បត្តិសួគ៌ា គ្រៀមក្សន្តទយា ឯអគ្គឥន្ទ្រាធិបតី ។
នឹកដល់និមិលបុត្រី និត្យនៅផែនដី ត្រមោចតែឯងឯកា ។
ពុំដឹងជានៅឋានណា លំបាកម្ដេចម្ដា ទុមហាអាសូរពេកក្ដាត់ ។
៨៩០- ព្រះឥន្ទ្រគយគន់ឡោះក្ដាត់ បើកទិព្វចក្ខុភ្ញាក់ ទតមកលោកបុត្រសង្ហារ ។
ដោយឫទ្ធិអំណាចចេស្ដា វិភាគឥន្ទ្រា ក៏យល់និមិលបុត្រថ្លៃ ។
កំព្រាស្មាគោកក្រៃ រងទុក្ខសព្វថ្ងៃ ឥតមាននរណាកប៉ុអាន ។
សង្ក្រោះទុក្ខគិតញាន ថាបើសីលទាន ដែលអញសាងពីមុនមិញ ។
ទៀងទុកឲ្យគូនសំឡាញ់ ម្ដេចឲ្យអម្ចេញ កំព្រាព្រួយព្រួណទុំពិល ។
៨៩៥- ព្រះឥន្ទ្រគិតដោយយោបល់ ទិព្វញាណពុំទ្រល់ ជាទុបុណ្យប្អូនអញឯង ។
ទីងដល់ថ្ងៃនេះជាក់ស្ដែង ប្រាកដពុំលែង ចេះគួរអគ្គអញនេះហោង ។